

Unor critici

Vasile Alecsandri

Voi, ce cătați defecte în scrierile mele
Și intonați fanfare când constatați în ele
Greșeli, imagini slabe, cuvinte ce vă par
Lipsite de armonie, erori chiar de tipar,
Voi, care vă dați truda de-a șterge de pe lume
Tot lucrul de o viață întreagă ș-al meu nume,
De ce atâta râvnă ș-atâtea opintiri
Ca să aflați în mine a voastre însușiri?

Poetul care cântă natura-n înflorire,
Simțirea omenească, a Patriei mărire,
Chiar slab să-i fie glasul, e demn de-a fi hulit
Când altul vine-n urmă-i cu glas mai nimerit?
Și oare se cuvine, și oare-i cu dreptate
De a schimba în crime a sale mici păcate?
O! critici buni de fașă, poeti în șapte luni,
Vulturul nu se mișcă de-un țipăt de lăstuni.

Oricare păsărică își are ciripirea,
Ce-n treacăt pe-astă lume încântă auzirea,
Nălțând un imn la ceruri prin alte imnuri mii
Ş-adăugând o notă l-a lumii armonii.
Am scris eu multe versuri și poate chiar prea multe,
Dar n-am cerut la nimeni cu drag să le asculte,
Nici mi-a trecut prin minte trufaș ca să pășesc
În fruntea tuturora ce-ntruna versuiesc.

E unul care cântă mai dulce decât mine?
Cu-atât mai bine țării, și lui cu-atât mai bine.
Apuce înainte ș-ajungă cât de sus.
La răsăritu-i falnic se-nchină al meu apus.
Iar voi, care asupră-mi săgeți tocite tragedii,
Cântați, dacă se poate, fiți buni și nu mai rageți!